

Rapai Ágnes

Sírfelirat

„Itt táncoltok a napfényben de föl nem veritek a port.”
Apollinaire

Eloldottam már magamtól mindent,
ami természetes.
Csak homorú kísértet leszek,
amely ürességet hagy maga után,
ahol fehérlőn elhalad.
Bocsássátok meg, hogy nem értek már
a versek régi játékhöz,
hogy nem tudok már semmit,
előcsalni álmom álmát,
idelopni magamat.
Nem tudom tovább vágyani a vágyat,
hűteni fölindulást, depressziót,
méltóság-méltatlanság bölcsőmelegét.
Talán furcsa: a dolgoknak nincs neve.
Nincs mit a nevükön nevezni.
Mert ledaráltam mind a szavakat.
Az illatukra sem emlékezem.

Próza

Tudod, mostanában nagyon élek,
úgy tűnik, enyém itt minden:
fenség, északfok, titok, idegenség,
de tegnap muszáj volt
az élém tolakvó,
filctollal rajzolt
horogkeresztet nézmem,
alatta felírás: NO JUDEN!

hirtelen kurucos indulat
fogott el,
a barna műbőrre sebtében
odafirkantott, ám annál hatásosabb
felszólítást

áthúzó, de rémülettel
tapasztaltam,
hogy nem mozdulok,

hogy mozdulni nem merek,
jaj, csak az őszi szorongás,
mit utálnom kellett volna,
ám én ismerősként üdvözöltem,
szögezett magamhoz,
jézusom! ez nem a
számomra kijelölt hely.